

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1896.

46de Jargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Salt Lake City den 19. Oktober 1896.

Det glæder mig at møde saa stor en Forsamling i denne Formiddag, og jeg ønsker at dvæle ved nogle Principer, som ikke blive almindelig omtalte i de Helliges Forsamlinger. Mit Sind har i den senere Tid været beskæftiget med forskellige Ting, hvis Hensigt Herren kjender bedre end jeg, men de ere dog Principer, hvormed vi Alle ere mere eller mindre bekyndte.

En af Apostlene sagde til mig for nogle Aar tilbage: „Broder Woodruff! jeg har længe bedet Herren om at forunde mig et Englebesøg; jeg har ønsket dette meget, men han har ikke hørt min Bøn“. Jeg svarede, at om han bad Tusinde Aar om denne Gunst, vilde Herren ikke skjænke ham den, med mindre han havde en Hensigt dermed. Jeg tilføjede, at Herren aldrig har sendt og aldrig vil sende Engle blot for at tilfredsstille personlige Ønsker. Naar Herren sender en Engel til Noget, er det for at udføre en Gjerning, som kun kan udføres ved Englebetjening. Disse, sagde jeg, ere mine Anskuelser.

Herren har lige fra Verdens Stabelse sendt Engle til Menneskene til forskellige Tider, men altid med et Budskab eller for at udføre Noget, som ikke kunde udføres paa anden Maade. Jeg henviste til forskellige Tilfælde og særlig til Englernes Besøg hos Joseph Smith. Udenbareren Johannes siger, at i de sidste Dage skulde en Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden. Grunden, hvorfor der fordredes en Engel til at bringe det, var den, at det ikke fandtes paa Jorden. Evangeliet og Præstedømmet var borttaget fra Menneskene, derfor maatte Gud gjengive det.

Jeg har altid jagt, og jeg ønsker at gjentage det i Ebers Paahør, at Guds Børn trænge til den Helligaand. Det er langt mere nødvendigt for Mennesket at besidde den Gave end at nyde Englebetjening, med mindre det er nødvendigt for deres Undervisning. Jeg ønsker at henvise til min egen Erfaring med Hensyn til Englebetjening

og den Helligaands Virkning. Jeg har aldrig bedet om Englebeføg; men jeg har nydt Englebeføg adskillige Gange i min Livstid.

Et af disse Beføg indtraf i D. A. Smooths Moders Hus i Kentucky, da jeg udførte min første Mission. Jeg rejste gennem Jackson County til Arkansas Territory og vadede 180 Mil gennem Mississippis Sumpe fra Little Rock til Tennessee og ankom til Henry County paa den vestlige Side af Staten, paa samme Tid, som David Patten og Warren Parren ankom til den nordlige Egn. Vi mødtes senere, arbejdede en Tid sammen og opbyggede adskillige Grene. Jeg holdt den Gang en Præsts Kaldelse, og jeg rejste Tusinder Mil og prædikede Evangeliet som Præst; som jeg før har bemærket i mine offentlige Taler, var Herren med mig, og hans Kraft beskyttede mig lige saa meget, medens jeg besad den Kaldelse, som medens jeg har holdt Apostlembedet. Han vil hjælpe enhver Mand, som bærer en Del af det hellige Præstedømme, lige meget om han er Præst, Eldste, Halvsjælds eller Apostel, dersom han søger at ære sin Kaldelse og udføre sine Pligter.

Jeg vil nævne et Eksempel paa Herrens Beskyttelse, medens jeg var Præst; det indtraf i Arkansas, hvor jeg arbejdede sammen med en Eldste. Paa den Egn levede en gammel Mand, som tilligemed sin Hustru og fire Sønner havde været i Jackson County, hvor de Hellige boede, og hvor Hustruen døde. Denne gamle Mand var tilshueladende i Troen, da han forlod dem. Han blev ligesom de øvrige Hellige drevet fra sit Hjem, og nogle af hans Sønner bleve i den Forsølgelse, som rasede der, pidskede med Eggekjæppe. Jeg vidste, at han levede i Arkansas, og jeg ønskede at se ham; thi han var,

saa vidt vi vidste, det eneste Medlem i den Egn. Jeg havde en besynderlig Drøm, Natten før jeg ankom. Jeg saa i min Drøm en Engel, der pegede paa en vis Vej, som han sagde, at vi skulde følge, for at Guds Betsignelser kunde ledsage os. Som vi vandrede paa denne Vej, kom vi til et Hus, omtrent 10 Fod højt og bygget af Tømmerstokke. Vegen ledte lige gennem Bygningen. Jeg aabnede Døren og fandt, at Huset var fuldt af store Slanger. Min Kammerat jagde, at han ikke under nogen Omstændigheder vilde gaa derind. Jeg svarede: Jeg vil, eller ogsaa dø i Forsøget, hvorpaa jeg traadte ind. Slangerne rejste sig og gjorde sig rede til at angribe mig. Midt paa Gulvet var en meget stor Slange, som snappede efter mig. Det saa ud til, at jeg skulde blive ødelagt; men da den store Slange kom mig nær, faldt den død ned ved mine Fødder; de døde Alle, bleve sorte, brast itu, tog Ild og opbrændte, og vi gik Begge igjennem uskadt. Morgenen efter ankom vi til ovennævnte Mand's Hus; hans Navn var Akeman. Det var en Søndag Morgen. Hr. Akeman og hans Datter spiste Frokost; Sønnerne boede i Smaahuse omkring ham. Vi tog Sæde; men en besynderlig Mand syntes at raade i Huset. Omfider gik jeg hen til Ramingesimsen, hvorpaa der laa en Mormons Bog. Jeg tog den i min Haand og sagde: „Broder Akeman! De har her en god Bog“. Han svarede: „Det er en Bog fra Helvede“. Nu beghndte jeg at forstaa Stillingen; han havde aposteret, og han fordomte Alt og Alle, særlig Joseph Smith, Hyman Wight, Apostlene og mange Andre. Han var meget forbitret. Jeg spurgte om hans Sønner; han svarede, at de boede i Nærheden. Jeg besøgte en af dem — den yngste, saa vidt jeg ved,

og den eneste, der havde bevaret Troen; han var lig en druknende Mand, men ved vore forenede Bønner kom han igjen i Besiddelse af Guds Aand, og vi tilbragte en behagelig Tid i hans Selskab. Vi fortalte ham om vor Erfaring i hans Faders Hus og udtalte vort Ønske om at afholde nogle Møder, dersom vi kunde faa Lejlighed dertil. Han svarede, at han kunde ikke sige, hvorvidt det kunde opnaas, da hans Fader havde tabt Troen og var imod Alt, hvad der kaldes Mormonisme. Han fortalte os imidlertid, at der i Nærheden levede en gammel Mand, til hvem han havde laant et Eksempplar af Mormons Bog. Hans Navn var Hubbard, og han var gammel saa vel som hans Hustru. Vi gik til dem, og de modtog os med Glæde. Min Kammerat sagde, at han vilde forlade Egnen. Han var en Ældste og jeg en Præst, og det var derfor den naturlige Orden, at jeg skulde søge mig efter ham; men jeg sagde til ham: Du gaar ikke herfra, heller ikke jeg; vi skulle begge forblive, indtil min Drøm bliver opfyldt. Her er Stedet, og vi skulle være Vidner til dens Opfyldelse. Det er ikke naturligt for mig at paatage mig en saadan Anstand; men jeg blev ledet til at gjøre det ved den Lejlighed. Vi forbleve der i tre Uger; jeg ryddede Land for Fader Hubbard, og han underholdt os. Herren tilskyndede mig tre Gange til at gaa og advare Hr. McKean, og den sidste Advarsel modtog jeg Lørdag Nat den tredie Uge. Jeg gik omtrent en Fjerdingvej til hans Hus. Hans Datter mødte mig i Gangen, og jeg gik ind og hilste paa Faderen. Han vandrede frem og tilbage paa Gulvet, men talte ikke til mig. Jeg fortalte, at Herren havde sendt mig til ham; hertil htrede han nogle bespottende Ord. Jeg tog

Sæde og begyndte at advare ham. Jeg fortalte ham, at han var falden fra Kristi Evangelium, at han tidligere havde haft Præstedømmet, men at hans nuværende Kurs vilde lede ham til Ødelæggelse, og at Guds Straffedomme vilde ramme ham. Det var omtrent Alt, hvad jeg sagde, men jeg afslagde mit Budskab. Han blev rasende som en Dæmon, og jeg gik snart. Han fulgte efter mig, da jeg forlod Huset, men da han naaede mig, faldt han dod for mine Fodder som ramt af en Kynstraale. Han var en meget stor Mand. Han blev sort som en Keger, og hans Hud syntes at briste. Dagen efter overværede jeg hans Begravelse. Han havde sammenrottet en Bøvel og sendt Bud til dem, at de skulde drive os fra Egnen eller hænge os, og de havde allerede sendt os Advarsel. Følgerne bleve, at der dode mellem femten og tyve Personer, medens jeg opholdt mig der. De bleve angrebne af en Lunge- sygdom; Lægerne aabnede en Aare, og Doden paafulgte i nogle faa Minuter. En af de Syge sendte Bud efter mig; jeg gik til ham og saa, at han blev holdt af to Mænd. Han sagde til mig: „Jeg ønsker, at De skal gjøre et Indsnit i min Side, jeg har en hyderliggende Smerte der, De kan skjære den ud og redde mit Liv“. Jeg saa paa ham, men svarede Intet. Jeg tænkte: „Dersom Dine Øjne vare aabne, kunde Du se Dødens Engel staa ved Din Side“. Han døde, medens jeg var der. Derefter forlod min Medarbejder mig, og jeg rejste alene til Memphis, Tennessee, hvor jeg mødte Brødrene Patten og Parrish.

Efter at jeg i længere Tid havde arbejdet i den Egn, modtog jeg en kristelig Anmodning fra Joseph Smith og Oliver Cowdery om at bestyre Menighederne, som vi havde oprettet i de

Egne. Profeten lovede mig mange Betsignelser og sagde, at jeg skulde ikke tabe Noget ved at tøve, dersom jeg gjorde, som han ønskede, og lod de andre Brødre gaa og modtage deres Begævelser. Jeg modtog Brevet ved Solnedgang og var da i Broder Abraham D. Smoots Hus. Jeg var glad og taknemmelig til Herren for de Betsignelser, som han ved Profeten lovede mig, og jeg gik ind i et lille Værelse, hvor der stod en Sofa, for at bede i London. Medens jeg laa paa mine Knæ i Bøn, blev Værelset opløst; jeg oplod mine Dine og saa et Sendebud staa ved min Side. Jeg stod derpaa op, og han fortalte mig, at han var kommet for at undervise mig. Han viste mig et Panorama og sagde, at jeg skulde se med mine Dine og forstaa, hvad der skulde ske paa Jorden før Menneskens Søns Tilkommelse. Han begyndte med Skriftens Udfagn, at Solen skulde forvandles til Mørke, Maanen til Blod (Ap. G. 2, 20) og Stjernerne falde fra Himlen. Disse Begivenheder bleve en efter anden forestillede for mig, som jeg formoder de skulde indtræffe før Menneskens Søns Tilkommelse. Derpaa viste han mig de Dødes Opstandelse, hvad der er bekjendt som den første og den anden Opstandelse. Ved den første Opstandelse saa jeg ingen Grave og heller Ingen opstaa fra Gravene. Jeg saa Myriader celestiale Væsener i hvide Klæder, Mænd og Kvinder, som havde annammet Evangeliet. De bleve mig forestillede som allerede opstandne Væsener. Derefter saa jeg, hvad der er benævnet den anden Opstandelse. Jeg saa en stor Mængde Grave. Guds Aand svævede over Jorden som en mild Regn; naar den faldt paa Gravene, bleve de aabnede, og jeg saa Legioner menneskelige Væsener komme frem. De

vare lige saa forskellige i deres Klæder, som vi ere, eller som de bleve nedlagte. Saaledes underviste denne Person mig. Blandt andre Ting, som han viste mig, vare syv himmelske Løber af glødende Metal. Jeg spurgte ham, hvad de vare til. Han sagde, at de vare Billeder paa Evangeliets forskellige Udbelinger til Menneskenes Børn, og at de alle skulde blive viste i Himlen blandt de kommende Tegn. Derefter forsvandt Sendebudet. Det gjorde et uudslætteligt Indtryk paa mit Sind, og dersom jeg havde været en Maler, kunde jeg have malet et Billede af Alt, hvad jeg saa. Næste Dag afholdt vi Møde i Akademiet. Broder Smoot tilligemed nogle Andre vare tilstede, men mit Sind var saa optaget af, hvad jeg havde set, at jeg næppe fattede min Stilling. Jeg forstod knap, hvor jeg var, saa henrykt var jeg over Synet.

Jeg henviser til dette som en af de Tilfjendegivelser, jeg modtog i min Ungdom i Evangeliet saa at sige. Jeg var Præst paa den Tid. Der var naturligvis en Hensigt med denne Personens Besøg og med den Undervisning, som han gav mig. Han kjendte langt bedre end jeg, hvad der laa forud for mig i Livet. Det blev uden Tvivl gjort for at styrke mig og for at opmuntre mig i mit Arbejde.

Det andet Tilfælde, hvortil jeg ønsker at henvise, er det, som jeg omtalte i vor sidste General-Konference. Jeg behøver ikke nu at dvæle omstændeligt derved, men jeg har en Hensigt med at bringe det frem for Folket ved denne Lejlighed. Broder Kimballs Erfaring med de onde Lander i England er berettet i Kirkens Historie, og medens jeg omtaler dette Punkt, ønsker jeg at rette en Fejltagelse, som jeg, da jeg omtalte dette Tilfælde, begik i ovennævnte Konference. Jeg forbedrede

Broder Kimballs og Broder Hydés Navne og fremsatte det saaledes, at Broder Kimball uddrev de onde Mander fra Broder Hyde, medens Kjendsgjerningen er, at Broder Kimball blev angreben af de onde Mander, og Broder Hyde lagde sine Hænder paa ham. Eftersom dette er en historisk Kjendsgjerning, ønsker jeg at fremsætte den rigtig og afgiver derfor denne Forklaring. Da Broder Kimball, Broder George A. Smith og jeg rejste til London, kom vi i Berøring med disse onde Mander. De søgte at odelægge os, og det første Hus, der blev aabnet for os, var fuldt af dem. De havde samlet sig der for at tilintetgjøre os og for at forhindre Evangeliets Indførelse i den store By. Broder Kimball rejste i Forretning til Manchester og efterlod Broder George A. Smith og mig i London. En Aften sad vi oppe til Klokken elleve og talte om Mormonismen, hvorefter vi gik til Sengs. Saa snart vi havde lagt os, kom disse Mander over os, og der var næsten Udsigt til, at vi skulde miste vort Liv. Det var, som om en stærk Mand greb mig i Struben og søgte at kvæle mig. Midt i dette tilstødende en Aand mig til at bede. Jeg gjorde saa, og medens jeg bad, blev Døren aabnet, Bærelset fyldt med Lys, og tre Sendebud kom ind. Hvem de vare, ved jeg ikke. De lagde deres Hænder paa vore Hoveder, ruede de onde Mander og reddede derved vort Liv. Ikke alene truede de de onde Bøjsener, som vare tilstede, men de truede den hele Skare onde Magter, der fandtes i den store By, saaledes at de aldrig senere have forulempet vore Uldster.

Disse Sendebud bleve sendte til os, fordi det var nødvendigt. Vi vilde have tilsat vort Liv, dersom Jagen havde befriet os. Vi behøvede Hjælp,

og det var den eneste Kilde, hvorfra Hjælp kunde komme.

Dette er Alt, hvad jeg ønsker at sige angaaende den Englebetsjening, som jeg har nydt. Den Apostel, hvortil jeg henviste, fortalte mig, at han havde bedet og bedet om et Englebeføg. Vel, dersom det havde været nødvendigt for at frelse hans Liv, ligesom det var i det Tilfælde, vilde han have modtaget det; men han havde ligesom vi Afgang til den Helligaand, og det, mine Brødre og Søstre er, hvad jeg ønsker at tale om.

En Morgen, medens vi vare i Winterkvarteret, sagde Brigham Young til mig og nogle af Brødrene, at Joseph Smith havde besøgt ham den foregaaende Nat. Jeg spurgte, hvad han havde sagt. Han svarede, at Joseph paalagde ham at formane Folket til at søge efter den Helligaand, da de behøvede den for at styrke sig til at udføre deres Gjerning her paa Jorden.

Jeg vil omtale Lidt af min Erfaring i denne Retning. Joseph Smith besøgte mig meget efter sin Død og lærte mig mange vigtige Principer. Den sidste Gang, han besøgte mig, var i en Storm paa Søen; jeg var paa min Rejse til England, sidste Gang jeg præfiderede over Missionen. Mine Rejsesæller vare Brødrene Leonard W. Hardy, Milton Holmes, Dan Jones, en anden Broder, min Hustru og to andre Kvinder. Vi havde sejlet i stærk Storm i tre Dage og bleve drevne tilbage. Omfider bad jeg mine Rejsesæller om at gaa med mig ind i Røgheden og bede Herren om at forandre Vinden. Jeg nærede ingen Frygt for, at vi skulde forlise, men jeg hadede Tanken om at drives tilbage til New-York og ønskede at fortsætte Rejsen. Vi bad Alle den samme Bøn, gik derefter paa Dækket, og i mindre end et Minut var det saa stille, som en Mand havde sonderhugget

Binden med et Sværd, og man kunde have kastet et Lommeklæde ud, uden at Binden havde bevæget det. Den følgende Nat blev jeg besøgt af Joseph og Hyrum Smith, og Profeten forelagde mig mange vigtige Ting, deriblandt den, at vi skulde stræbe efter Guds Aand, thi vi behøvede den. Han fortalte mig ligeledes, hvad de Tolv skulde gjenneagaa her paa Jorden før Menneffens Søns Tilkommelse, og hvad deres Belønning skulde blive; men dette blev af en eller anden Grund taget bort fra min Erindring. Ikke desmindre ved jeg, at den var meget herlig; men meget vilde ogsaa blive fordret af os.

Joseph Smith vedblev at besøge mig og Andre indtil en bestemt Tid; da ophørte hans Besøg. Sidste Gang, jeg saa ham, var han i Himlen. I et Mattesyn saa jeg ham staa ved Templets Dør i Himlen. Han kom frem og talte til mig, men sagde, at han kunde ikke tøve og tale med mig, fordi han havde Hæstværk. Den næste Mand, jeg mødte, var Fader Smith; han havde heller ikke Tid til at tale med mig. Derefter mødte jeg et halvt Dusin andre Brødre, som havde indtaget fremragende Stillinger her paa Jorden, og Ingen af dem kunde tøve og tale med mig, fordi de havde Hæstværk. Det forundrede mig. Omfjæder saa jeg Profeten igjen, og det blev mig forundt at gjøre ham et Spørgsmaal. Jeg ønsker at vide, hvorfor Du har Hæstværk. Jeg har hæftet alle mine Dage; men jeg forventede, at mit Hæstværk vilde ophøre, naar jeg indgik i Guds Rige, dersom jeg nogenfinde naaede det Maal. Joseph svarede: „Jeg skal sige Dig, Broder Woodruff! Enhver Husholdning, der har holdt Præstedømmet paa Jorden, og som er gaaet ind i det celestiale Rige, har haft

et vist Arbejde at udføre for at gjøre sig rede til at gaa tilbage til Jorden tilligemed Frelseren, naar han skal komme og tage Regjeringsstøjerne. Enhver Uddeling har haft tilstrækkelig Tid; men vi have ikke dette. Vi ere i den sidste Uddeling, og saa meget Arbejde skal udføres, at vi maa haste for at fuldføre det“. Denne Forklaring var naturligvis tilfredsstillende, men det var et nyt Princip for mig.

Præsident Young besøgte mig ligeledes efter sin Død. En Gang kom han og Broder Heber C. Kimball i en Vogn forspændt med hvide Heste og ledsagede mig til en Konference, som jeg skulde overvære. Da vi ankom der, spurgte jeg Broder Brigham, om han vilde præsidere i Konferencen. Han svarede: „Nej, jeg har udført mit Arbejde her; jeg er kommen for at se, hvad I foretage eder, og for at høre, hvad I lære Folket“. Han gjentog, hvad Joseph Smith sagde til ham i Vinterkvarteret, nemlig, at vi skulde formane Folket til at stræbe efter Guds Aand. Han sagde: „Jeg ønsker, at I skulle lære Folket at søge efter Guds Aand; thi uden den kunne I ikke opbygge Guds Rige“.

Dette er, hvad jeg ønsker at lære mine Brødre og Søstre i Dag. Enhver Mand og Kvinde i denne Kirke skulde bestræbe sig for at erholde Guds Aand. Vi omgives af onde Aander, som stride mod Gud og mod Alt, hvad der tjener til at opbygge hans Rige, og vi trænge til Herrens Aand, for at vi kunne overvinde disse Indflydelser. Jeg har været ledsaget af Herrens Aand i min Virksomhed, og enhver Mand, som har arbejdet trofast i Vingaarden for Guds Sag, har været i Besiddelse af den Aand. Jeg har henvist til den Englebetjening, som er bleven mig forundt. Hvad udrettede

disse Engle? En af dem underviste mig angaaende de Tegn, som skulde gaa forud for Menneskens Søns Tilkommelse. Andre kom og reddede mit Liv. Hvad da? De vendte sig bort og forlode mig; men hvorledes er det med den Helligaand? Den vil ikke forlade mig, dersom jeg udfører mine Pligter. Den forlader intet Menneske, som udfører sine Pligter. Vi have forstaaet dette hele Tiden. Joseph Smith formanede ved en vis Lejlighed Broder John Taylor til at bestræbe sig for at erholde Guds Aand og følge dens Bejledning, og han tilføjede, at den vilde være en Aabenbarelses Kilde for ham. Alt, hvad jeg har udført i denne Kirke, er udført efter det Princip; thi Herren har velsignet mig med den Aand. Guds Aand har hvistet til mig, hvad jeg skulde gjøre, og jeg har rettet mig derefter.

Paa den Tid, da Fragsaldet fandt Sted i Kirtland, kunde Joseph Smith, naar han mødte en Mand, vanskeligt uden ved Guds Aand kjende, om det var en Ven eller Fjende. De fleste ledende Mænd vare imod ham. Midt i det Mørke hvistede Guds Aand til mig: „Vælg Dig en Medarbejder og gaa til Fjog Island“. Jeg vidste ikke mere om, hvad der var paa Fjog Island, end hvad der var paa Kolob; men Herren befalede mig at rejse dertil, og jeg gjorde saa. Jeg valgte Jonathan H. Hale, og han rejste med mig. Vi prædikede Evangeliet der, udkastede nogle onde Aander og udførte nogle Mirakler. Derefter rejste jeg over Ontariessøen til Connecticut, hvor min Fader levede, forkyndte Evangeliet der, døbte ham, min Stedmoder, Søster, Onkel og Niece og oprettede en Gren. Jeg havde indtil den Tid ikke set Noget af mine Slægtninge, siden jeg ankommede Evangeliet. Med Undtagelse

af een vare alle Medlemmerne i den Gren beslægtede med mig, og Undtagelsen var en metodistisk Klasselærer. Alt dette blev lovet mig af Fader Smith, da han velsignede mig. Jeg udførte ogjaa formedelst Guds Velsignelse et godt Arbejde paa Fjog Island, og næsten et Hundrede Medlemmer rejste dertfra til Zion paa den Tid, da de Hellige bleve drevne fra Missouri til Illinois.

Saaledes har det været i min hele Livstid. Naar jeg havde besluttet at udføre Noget, og Herren ønskede, at jeg skulde udføre noget Andet, da maatte han sige mig det. Da vi bleve sendte til England, skete det ifølge Aabenbaring. Jeg og Broder Alfred Gordon arbejdede i Pottmagerierne i Staffordshire og udførte et prægtigt Arbejde der. Vi døbte næsten hver Aften, og jeg syntes, det var den bedste Mission, jeg havde haft. Jeg afholdt en Aften Møde i Hanley, i en stor Sal, som var overfyldt. Guds Aand hvilede paa mig, og jeg sagde til Folket, at det vilde blive mit sidste Møde med dem for længere Tid. Efter Mødet spurgte Folket, hvor jeg skulde gaa hen; jeg svarede, at jeg vidste det ikke. Den næste Morgen bad jeg Herren om at tilkjendegive for mig, hvad han ønskede. Han svarede kort: „Gaa Syd paa“. Jeg rejste derpaa 80 engelske Mil med Postvognen til John Benboms Hjem i Heredsfordshire. En halv Time efter min Ankomst vidste jeg nøje, hvorfor Herren havde sendt mig. Nogle Folk der havde bedet Herren om den gamle evangeliske Orden. De ventede paa det Evangelium, som Jesus og Apostlene forkyndte. Følgerne bleve, at jeg døbte 600 Personer den første Maaned, jeg opholdt mig der, og i otte Maaned er indlemmede jeg atten Hundrede Personer i Kirken. Hvorfor? Fordi her

var et Folk, som var beredt for Evangeliet, og Herren sendte mig for at udføre Arbejdet. Jeg har altid været under Forpligtelse til at give Herren Eren for, hvad Godt jeg har udført; thi jeg har anerkjendt, ved hvis Kraft det blev udført.

Da jeg efter min Pioner-Rejse kom tilbage til Vinterkvarteret, sagde Præsident Young: „Broder Woodruff! jeg ønsker, at Du skal tage Din Hustru og Dine Børn med Dig og rejse til Boston og forblive der, indtil Du har samlet de Hellige i New-England og Canada og sendt dem til Zion“. Jeg gjorde, som han ønskede. Det tog mig to Aar at samle dem Alle; men jeg bragte de Sidste i et Kompagni. Vi ankom til Pittsburg ved Aftenstid, og jeg saa en Dampfer, som gjorde sig rede til Afsejling. Jeg traadte straks op til Kaptajnen og spurgte, om han var særdig til at afsejle. Han svarede ja og tilføjede, at der var 250 Passagerer. Jeg spurgte, om han endnu havde Plads til 100, hvortil han svarede ja, hvorefter jeg tilføjede, at vi ønskede at rejse med. Næppe vare disse Ord undslupne mine Læber, før Guds Aand sagde til mig: „Gjør det ikke; Ingen af Kompagniet skal gaa ombord paa det Dampskib.“ Det var nok; jeg havde lært at kjende Aandens Røst. Jeg vendte om og sagde til Kaptajnen, at jeg havde besluttet at blive tilbage foreløbigt. Dampskibet afsejlede i den mørke Nat, men kom ikke langt, før Ild brød ud ombord, og Alle omkom. Vi havde maaste mødt samme Skjæbne, dersom jeg ikke var bleven advaret.

Jeg henviser til disse Ting, fordi jeg ønsker, at I skulle søge efter Guds Aand. Alle Israels Vildster, baade hjemme og ude, behøve den Aand. En Gang, medens jeg var i Østen, kjørte jeg ind i en Mands Gaard i Indiana.

Broder Orson Hyde var allerede ankommen og havde sat sin Vogn ved Indgangen, og jeg satte min Vogn ved Siden af hans og bandt mine Mulddyr ved en Eg. Min Hustru og mine Børn vare med mig i Vognen. Vi havde neppe lagt os til Ro, før den Helligaand sagde, at jeg skulde staa op og flytte min Vogn. Jeg rejste mig straks, og min Hustru spurgte, hvorfor jeg stod op; jeg svarede, at jeg vilde flytte Vognen. Hun spurgte om Aarsagen. Jeg svarede, at jeg vidste det ikke. Jeg flyttede Vognen omtrent 40 Favne, saa mig om og gik derpaa til Ro igjen; da sagde Aanden til mig, at jeg skulde staa op og flytte mine Mulddyr, hvilket jeg ogsaa gjorde, og før 20 Minuter vare hengaaede, kom der en Hvirvelvind, der blæste Egen om, og den faldt just, hvor min Vogn havde staaet. Ved at lytte til den Aand undgik vi Døden.

Det var ikke en Engel, der udpegede disse Farer for mig; det var den Helligaand, og det er den Aand, som vi maa besidde for at udføre Guds Henfigter. Af alle Gaver er den den mest nødvendige. Jeg har følt mig tilskyndet til at belære de Sidste-Dages Hellige angaaende dette Princip. Vi ere omgivne af Fjender, Mørke og Fristelser, og vi trænge til Guds Aands Vejledning. Vi skulle anraabe Herren, indtil vi komme i Besiddelse af Talsmanden den Helligaand. Den blev lovet os ved Daaben. Den er Sandhedens, Uhyets og Aabenbarelsens Aand. og den kan bo hos os Alle paa samme Tid.

Maa Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre. Jeg glæder mig ved at være iblandt Eder. Der er kun saa iblandt Eder, som ere saa gamle som jeg. Hvor længe jeg skal forblive i dette Land, ved jeg ikke; men medens

jeg er her, ønsker jeg at gjøre det Gode, som jeg kan. Disse Principer have bestjæstiget mit Sind meget. Der, som vi tragte efter Guds Aand, ville

vi ikke have nogle Udestaaelser iblandt os; ingen Splid, naar Aanden bor i vore Hjertes. Maa Gud velsigne Eder. Amen. — (Deseret News.)

Den 15. December 1896.

Sporledes Evangeliets Velsignelser erholdes.

Profeten Joseph Smith sagde: „Alle Velsignelser grunde sig paa en ufravigelig Lov, som blev vedtaget i Himlen, før Jordens Grundvold blev lagt, og naar vi annamme en Guds Velsignelse, er det formedelst Uhdighed mod den Lov, hvorpaa den grunder sig“.

Den Sandhed, som fremsættes i ovenstaaende Sætninger, er i sig selv en Aabenbaring. Den udfolder Meget for den menneskelige Forstand, som er af praktisk Nytte for Mennesket. Den tydeliggjør Grunden til, at Nogle have været saa begunstigede af Herren, og til, at de have nydt saa mange og store Velsignelser. Det var formedelst Tro og Uhdighed, at de erholdt Velsignelserne.

Enhver, som har modtaget et Vidnesbyrd om, at Evangeliet er Sandhed, maa tilstaa, at han erholdt Vidnesbyrdet formedelst Uhdighed mod Evangeliets Love; han ved derfor, at Uhdighed er Røglen til Himlens Skatkammer. Det himmelske Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed er en stor Gave, og den burde højlig vurderes; men dette er ikke den eneste store Velsignelse, som Gud er villig til at skjænke sine Børn. Der er mange store Gaver, men de erholdes alle paa samme Maade, nemlig ved Uhdighed mod de Love, hvorpaa de ere forjættede. Visse Velsignelser ere lovede dem, som efterleve Visdomsordet. Herren siger, at de skulle tildeles Helbred og Visdommens og Kundskabens Skatte; de skulle løbe og ikke blive trætte, vandre og ikke falde i Usmagt, og Dødens Engel skal gaa dem forbi og ikke dræbe dem. Visse Velsignelser ere ligeledes lovede dem, som efterkomme Tiendeloven. Det er lovet dem, at de ikke skulle opbrændes ved Herrens Tilkommelse, og at Herren vil aabne Himmels Sluser og udgøde sine Velsignelser „i Overmaal“ over dem. Det er en Kjendsgjerning, at Herren baade timelig og aandelig velsigner dem, som betale deres Tiende. Han har ligeledes lovet visse Velsignelser til dem, som komme Sabbaten ihu og holde den hellig. Han siger: „For saa vidt som I gjøre dette, skulle Jordens Overflodigheder blive Eder tildelte“.

Mange andre Velsignelser har Herren lovet dem, som adlyde Lovene, af hvilke de ere afhængige. Det evige Liv er lovet paa Betingelse af Uhdighed mod Himmels Love — ikke paa andre Betingelser, og de, som ikke efterkomme Betingelserne, ville ikke modtage Velsignelserne.

De Hellige skulde tiljulde forstaa det Faktum, at timelige Velsignelser, som erholdes ved Uhdighed mod Evangeliets Fordringer, ere ikke af ringe Værdi, fordi de benævnes timelige i Modsætning til aandelige Velsignelser. Selv i Be-

tragtning af, at de kun ere timelige, burde de dog eftertrages; thi de gjøre Besidderen istand til bedre at erholde de større Betsignelser. Den, som helligholder Sabbaten, efterkommer Tiendeloven og efterlever Visdomsordet, vil ikke alene nyde timelig Lykke, men ogsaa være istand til bedre at efterkomme Herrens andre Befalinger. — (Millennial Star.)

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste Andrew A. Biørn løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

C. A. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

En Skrivelse fra det første Præsidentskab.

Til Embedsmændene og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Kjære Brødre og Søstre!

Det er en Sædvane i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og stadfæstet ved Guds Ord, at faste og bede og paa denne Maade søge efter den Tro og den Ydmyghed, som vi ere blevne formanede til at nære.

Kort efter, at vore Folk ankom til den store Salthødal, blev den første Torsdag i hver Maaned helliget til en Faste- og Bededag. Kirkens Medlemmer bleve opfordrede til paa den Dag at yde deres Bidrag til de Fattiges Underholdning og give det til Biskopperne i Wardene.

Da denne Regel blev vedtaget, var det let for Folket i Almindelighed at samles paa den Dag i de forskjellige Forsamlingshuse. Forholdene vare den Gang saaledes, at Arbejdere og Arbejdsgivere havde samme Tro, og de kunde forlade Arbejdet og ofre et Par Timer til Gudstjeneste.

I mange Aar vare disse Møder godt besøgte, og de vare meget interessante. De gave Trøst og Kraft til Alle, som bivaanede dem, og det var

Sædvane for Personer af begge Kjøer at bære deres Vidnesbyrd og tage virksom Del i Møderne under Biskoppens Ledelse. Efterom Aarene ivandt hen, forandrede imidlertid Forholdene; det blev mere vanskeligt for Folket i Almindelighed og særlig for dem, som havde stadigt Arbejde, at møde ved disse Lejligheder, og for Tiden er der forholdsvis kun Faa, som have Lejlighed til at møde. Torsdagen som en Faste- og Bededag i Kirken opfylder ikke længere det Djemed, for hvilket den Dag blev bestemt.

Vor Opmærksomhed er bleven henvendt paa dette Emne, og efter modent Overlæg er det bleven bestemt at forandre Dagen, som forhen har været helliget til denne Hensigt. Istedet for at samles efter Sædvane i de forskellige Ward i Zion den første Torsdag i hver Maaned have vi besluttet at benytte den første Søndag i hver Maaned som den Dag, paa hvilken de sædvanlige Fastemøder skulle afholdes.

Vi ønske derfor nu, at de Hellige, under Stavspræsidenterne og Biskoppernes Ledelse, skulle forsamles i deres forskellige Forsamlingshuse om Efter-

middagen paa den første Søndag i hver Maaned, naar Lejlighed dertil gives, og benytte Tiden til at nyde Nadveren, høre Bidnesbyrd fra Kirkens Medlemmer, velsigne Børn, konfirmere Medlemmer og udføre andre gudstjenestelige Handlinger, som ere sædvanlige ved saadanne Lejligheder. Vi føle os forvissede om, at et godt Resultat vil følge, naar Kirkens Medlemmer saa Lejlighed til at bære Bidnesbyrd for hverandre og søge efter de Gaver, som Herren har lovet at skjænke dem, der holde hans Bud.

Bed disse Lejligheder bør man ogsaa paase, at de Fattige saa den Hjælp, de tiltrænge, og som de Hellige have ydet til dem, saa at de Fattiges og Videndes Raab ikke skal stige op fra vort Land og komme for den Herre Zebaoths Øren.

Med Hensyn til Salt Lake City have vi besluttet, at det vil være bedre at indstille Forsamlingen i Tabernaklet paa den Dag, og at de Hellige samles i deres forskjellige Ward, saa at Alle, selv de gamle, svagelige og Andre, som ikke kunne gaa til Tabernaklet, saa Lejlighed til at deltage i Faste-mødet og erholde de Betsignelser, som der tildeles. I andre Staver, hvor almindelige Møder holdes lige som her, anbefale vi Bedkommende, at disse ogsaa blive udsatte til den første Søndag i hver Maaned, og at de Hellige samles i deres forskjellige Forsamlingshuse.

Paa nogle Steder er det blevet Skik at kalde det Faste, ikke at spise Frokost. Dette stemmer ikke med tidligere Anstuelser og Skikke. Forhen var det sædvanligt paa Fastedagene, at man fra den foregaaende Dag til efter Mødet om Etermiddagen ikke nød Føde. Bed at hede Bidrag til de Fattige har det ogsaa været en almindelig Regel at give dem den Føde, der ellers vilde være brugt til de to Maal-

tider, og saa meget mere som de, der ere gavmilde og have Midler, føle Tilbøjelighed til at give.

Naar vi give dette Raad til Kirken angaaende dette Emne, saa indbefatte vi deri de Missionsmarker, hvor Voldsterne arbejde, baade i de Forenede Stater og fremmede Lande. Vi tro, at denne Ordning vil være bedre for de Hellige og svare bedre til deres Omstændigheder, hvor som helst de ere i Verden, og vi haabe, at alle Kirkens Ørene i alle Lande kunne følge denne Regel, saa at vor Faste og Bøn maa være samtidig, og at det maa forstås saaledes af Alle.

Før vi slutte denne Henvendelse til de Hellige, føle vi os ledede til at sige, at dersom der skulde være Sygdom eller noget Ondt iblandt eller truende vore Folk, da give disse Møder en gunstig Anledning til at bringe saadan Betyrning og Rummer frem for Herren. Bed at træde frem for ham med en ydmyg og forenet Aand kunne vi bede ham om at tage disse Prøver bort fra Individet eller fra Folket. Vi have lært i den svundne Tid, hvor villig vor Fader i Himmelen er til at høre vore Raab, naar der er Nød forhaanden, naar vi komme til ham med Tro og paa den rette Maade. Han er hurtig til at høre vore Bønner, og han har lovet os, at dersom vi ville drage nærmere til ham, da vil han drage nærmere til os. Alle, som ere ihge, bør derfor enten enkeltvis eller i Forening med Andre benytte disse Anledninger.

Med stadig Bøn for Eders Velfærd og Lykke og for Guds Ræks Forfremmelse undertegne vi os Eders Brødre

Wilford Woodruff,

George D. Cannon,

Joseph F. Smith.

Det første Præsidentkab.

(Situben.)

Klassisk Religion.

2. Evangeliet som en Kunst.

Bed Forklaring af Ordet „Videnskab“ tilføjer Webster følgende Bemærkning: Forfattere have ikke altid brugt Ordene Videnskab og Kunst med tilbørlig Hensyn til deres Betydning. Musik er saavel en Kunst som en Videnskab. Kunsten er i Almindelighed den praktiske Del eller Udførelsen, Videnskaben de abstrakte eller spekulative Principer. Musikens Teori er en Videnskab; dens Udførelse er en Kunst“.

Ifølge denne Forklaring maa det tilstaaes, at Teologi er baade en Kunst og en Videnskab, med mindre der kan skjelnes mellem „Teologi“ og „Religion“. Der kan maasse i dette Tilfælde paastaas, at Teologien (Teorien) er en Videnskab, og at Religionen (Praksis) er Kunsten. Den indbefatter ikke alene Teorier, som skulle læres, men ogsaa Ordinanjer, som skulle annammes, og Befalinger, som skulle efterkommes.

Ingen Videnskab er, teoretisk betragtet, af praktisk Nytte; den bliver kun til Nytte ved dens Anvendelse eller som en Kunst. Musikens Teori er til ingen Nytte, for den dyrkes som en Kunst. En Person maa udføre dens Principer for at nyde dens Skønheder. Den blotte Tro paa, at den grunder sig paa korrekte Principer, kan ikke give nogen Ide om Skønheden af Melodi og Harmoni eller om Musikens Lyde, naar den udføres paa et Instrument. Dette er lige saa sandt med Hensyn til Religion eller Kristi Evangelium. Jesus sagde: „Hver den, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, skal lignedes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand, og en Skytregn nedfaldt, Vandløbene kom, Bejrene blæste og stødte an paa samme

Hus, og det faldt, og dets Fald var stort“ (Matt. 7, 26. 27.)

Al alle Kunster er den religiøse den vigtigste og mest gavnlige for Mennesket. Øvelse og Flid er ligesaa nødvendig for at opnaa Duellighed i denne som i andre Kunster. Dette er klart, naar vi tage Maalet for og Hensigten med Evangeliets Love i Betragtning. Skriften lærer os, at Gud „beskikkede Rogle til Apostle, Rogle til Profeter, Rogle til Evangelister, Rogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse“. (Eph. 4, 11. 12.) Ved Udydighed mod Evangeliets Love ville Menneskene blive fuldkommengjorte. Jesus formanede sine Disciple med følgende Ord: „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen“. (Matt. 5, 48.) Heraf fremgaar det, at Hensigten med Evangeliet er at gjøre Menneskene fuldkomne, ligesom vor Fader i Himlen er fuldkommen. Ingen kunde forundre sig over dette; thi Skriften lærer os, at Menneskene ere Guds Børn og skabte i hans Billede, og det er naturligt, at Børn kunne blive lig deres Forældre. Dersom Mennesket er skabt i Guds Billede, da maa Gud være en fuldkommen, udødelig Mand i fuldkommen Hellighed. Bibelen lærer os ogsaa, at Jesus er Guds Søn. Han er bleven lig Faderen i Magt, Kundskab og Herlighed, og „alligevel han var Søn, lærte dog Udydighed af det, han led, og, fuldenbt, blev han alle dem, som ham lyde, Narfar til evig Frelse“. (Hebr. 5, 8. 9.) Jesu Levnet er et Mønster for Menneskene. De ere befalede at gjøre de Gjeringer, som han gjorde, at følge ham og derfor blive lig ham.

Naar vi betragte Evangeliet i dette

Øjs, burde det være klart, at for at blive fuldkomne er det nødvendigt for os at efterleve Evangeliets Forkrifter. Følgende Signelse vil vise Evangeliets praktiske Anvendelse: En velhavende og indflydelsesrig Mand horer om en barbarisk Race, et Folk, ubekendt med Civilisationen, hvis Forfædre for lang Tid tilbage undveg fra civiliserede Kommuner og udartede. Af menneskelig Kjærlighed forsøger han at gjøre denne faldne Race bekendt med Kulturen og med det civiliserede Folks Sæder og Skikke, hvori han selv er opdraget.

Wilde det forælde dette Folk, at de blot bleve overbeviste om, at der eksisterede en bedre Levevej? Det er øjensynligt for Alle, at det vilde ikke forælde dem. Barbaren, ubekendt med Civilisationens Sæder og Skikke, maatte gjenneengaa en lang, praktisk Opdragelseskole, før han blev stiftet til at omgaaes med dannede Folk uden at føle, at han var ude af sit Element, og uden at give Anstod. Kun ved at samle en praktisk Kundskab om det civiliserede Selskabsliv kunde han blive stiftet for det bedre Selskab. Reglerne for Dannelse og god Optræden kunde ikke hænges paa ham, og Teorien om god Opførelse vilde heller ikke gavne ham, dersom han ikke jatte den i Udførelse.

Mennesket staar i samme Forhold til Evangeliet som Barbaren til Civilisationen. Gud har i en vis Hensigt sat sine Børn her paa Jorden uden Kundskab om deres Forudtilværelse. De have ikke Evne eller Kundskab til at leve antageligt for ham, uden for saa vidt som de erhverve denne Kundskab ved Studium og gjøre praktisk Brug af den. Formedelt den store Kjærlighed, som Gud har til sine Børn, har han beredt Midler, hvorved de kunne lære om de Love, der ville

berede dem for fremtidig Lykjalighed i hans Nærværelse. I sin Naade har han tilbudt dem Kristi Evangelium, og ved at adlyde det vilde de opnaa Frelse. Den blotte Tro derpaa vil ikke give dem den nødvendige Uddannelse, og at en Uddannelse er nødvendig kan ikke nægtes; thi Jngen kan blive beredt til at bo i Guds Nærværelse, undtagen de praktijere Evangeliets Principer. Menneskene ere tilbøjelige til onde Ønster og Vaner, men hvis de ikke øve sig selv paa at modstaa onde Indflydelser, kunne de ikke blive beredte til at indgaa til Guds Nærværelse og vilde ikke være mere stiftede for det Selskab, end en Barbar uden Kultur vilde være for civiliserede og dannede Selskaber. Det er en universal Lov, at „Erfering gjør Mester“; dette er sandt, hvad enten det betragtes fra et mekanisk eller intellektuelt Standpunkt. Der er ingen anden Naade, hvorpaa Mennesket kan blive beredt til at bo i Guds Nærværelse, end ved at lære og praktijere Evangeliets Principer; thi Kristi Evangelium er Himmelens Lov eller i det mindste den Del af Himmelens Lov, som passer til Mennesket.

Man vil maaske paastaa, at Bibelen erklærer, at Mennesket er frelst ved Guds Naade. Dette er sandt. Det er formedelt hans uindskrænkede Naade, at Saliggjørelse er bragt indenfor Menneskets Rækkevidde; „thi ja har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortages, men have et evigt Liv“. (Joh. 3, 16.) Det er desuagtet nødvendigt at gjøre mere end blot tro. Naar Jesus sagde: „Hver den, som tror paa ham“, mente han, at Saadanne vilde ogsaa gjøre, hvad han lærte dem; thi han sagde, at det første store Bud var: „Du skal elske Herren Din Gud af Dit ganste

Hjerte". (Marc. 12, 30.) Han sagde ligeledes til sine Disciple: „Derfor I elsker mig, da holder mine Befalinger". (Joh. 14, 15.) Paulus siger, at Jesus blev Marjag til evig Frelse for Alle, som lyde ham (Hebr. 5, 9.), hvilket beviser, at Lydighed var nødvendig til Frelse.

Et andet Spørgsmaal kan fremkomme, nemlig: Hvad vil der blive af Hedningerne, som have levet og ere døde uden Kundskab om Evangeliet? Sgjen: Hvad vil der blive af Børn, som dø, før de ere gamle nok til at forstaa disse Fordringer? Ingen Kristen vil benægte, at Herren er retfærdig. Menneskenes forskellige Stillinger her i Verden ville blive tagne i Betragtning, og Overbærenhed vil blive forholdsvis tildeelt, naar Herren skal belønne Enhver efter sine Gjerninger. Evangeliet gaar saa vidt, at det passer til og bereder for alle Grader af Intelligens, som have levet, som nu leve, eller som herefter ville leve paa Jorden. De, som ikke have Lejlighed til at høre Evangeliet her i Livet, ville høre det i det næste Liv. I den Sjære, lige saa vel som i denne, ville Menneskene have Lejlighed til at øve Tro paa Gud, lære og praktisere Evangeliets Principer, som Herrens Tjenere, der arbejde iblandt dem, forkynde. Saaledes gjorde Jesus efter sin Korsfæstelse. Kristnen siger, at han led Døden, men blev levende-gjort efter Manden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage. (1. Pet. 3, 19. 20.)

Efter som Jesus bestemt erklærer, at uden Noget bliver født af Vand (døbt ved Reddhjælpelse i Vandet) og Land (modtager den Helligaand ved Haands-

paalæggelse), kan han ikke indgaa i Guds Rige, og de, som have forladt denne Tilbærelse, kunne ikke modtage Daab og Haandspaalæggelse i Manderne Verden, maa disse Ordinanjer derfor udføres for dem af En eller Anden, som lever i Forkrænketheden paa Jorden. Dette er Grunden til, at Jesu Apostle lærte Principet om Daab for de Døde. Paulus henviser til det i følgende Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1. Cor. 15, 29.) Det fremgaar tydeligt af dette Skriftsted, at de forrige Hellige forstode Væren om Daab for de Døde, thi Paulus bruger det som et Argument til Forsvar for Væren om Begemets Opstandelse og viser det Arimelige i at døbe for de Døde, dersom de Døde ikke opstaa.

Smaa Børn have ikke de onde Vaner at overvinde, som ældre og ansvarlige Personer have; men endog saa de tilligemed dem, som ikke have hørt eller annammet Evangeliet her i Livet, ville saa Lejlighed til at høre og annamme det i Manderne Verden.

Det Spørgsmaal kan fremsættes: Dersom det er sandt, at Evangeliet bliver prædiket for de Døde, kunne Menneskene da ikke opsætte at annamme det til Fremtiden? Svaret er, at naar et Menneske har Lejlighed til at modtage Dns og Kundskab og til at efterkomme Evangeliets Fordringer her i Livet og gjør det ikke, men nægter at annamme Evangeliets Principer, da kommer han under Fordømmelse. Jesu Ord angaaende dette Emne ere tydelige og afgjørende. Han siger: „Hvo, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. Men denne er

Dommen, at Dyet er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjæringer vare onde". (Joh. 3, 18. 19.) Apostlen

figer ligeledes: „Derfor, hvo, som ved at gjøre Godt, og gjør det ikke, ham er det Synd". E. F. Parry.

Kirtland Tempel.

»Cleveland Plaindealer«, Ohio, har nylig givet en Beskrivelse af denne mindeværdige Bygning, som den endnu eksisterer. Grundstenen til Kirtland Tempel, det første Tempel i denne Uddeling, blev lagt af de Sidste-Dages Hellige den 23. Juli 1832. De fuldendte Bygningen og indviede den den 27. Marts 1836. Siden de Helliges Fordrivelse fra Kirtland, Ohio, er Templet taget i Besiddelse af Josephitterne. »Cleveland Plaindealer« giver følgende Beskrivelse:

„Denne fremragende historiske Bygning blev hovedsagelig bygget i 1833-34. Den staa paa en fremragende Plads og overskuer Byen tilligemed en stor Del af Omegnen. Den bestaar af 3 Etager*), er 52 Fod høj til Taget, 60 Fod bred og 80 Fod lang.

Det Indvendige er mærkbærdigt indrettet. Der er to Sæt Prædikestole, et Sæt i den østlige og et Sæt i den vestlige Ende, og hver Talerstol har Plads til tre Personer. Talerstolene i den vestlige Ende ere bestemte for Præsidenterne over de ledende Quorummer af Melkisedeks Præstedømme og i den østlige Ende for Præsidenterne over Arons Præstedømme. Der findes fire Rækker Talerstole i hver Ende, og alle

*) Formodentlig indbefattende en Grundetage; thi ifølge Aabenbaringen skalde Templet kun have 2 Etager. (Bagten's Bog 84, 2.) Red.

ere mærkede med Bogstaver. Paa den første Række i den vestlige Ende staa Bogstaverne: P. E. M., hvilket betyder: Præsiderende Uldster, Melkisedeks Præstedømme; anden Række: M. P. H., Melkisedeks Højpræstedømme; tredje Række: P. M. H., Præsident, Melkisedeks Præstedømme; fjerde Række: M. P. E., Raadgivere, Melkisedeks Præstedømme. Paa den første Række i den østlige Ende staa Bogstaverne: P. D. A., hvilket betyder: Præsiderende Diakon, Arons Præstedømme; anden Række: P. T. A., præsiderende Lærer, Arons Præstedømme; tredje Række: P. A. P., præsiderende Præst, Arons Præstedømme; fjerde Række: B. P. A., Biskop, Præsident, Arons Præstedømme.

Før de Helliges Fordrivelse fra Kirtland blev Templet meget forsojnt; Jagen blev tilbage, som interesserede sig for dets Vedligeholdelse. I 1883 kom den omorganiserede Kirke (Josephitterne) i Besiddelse af Bygningen og ofrede betydelige Summer for at gjenoprette dens forrige Skønhed. Indvendigt er Templet, med Undtagelse af Talerstolene, malet hvidt, hvilket giver det et rent og stærkt Udseende. Josephitterne have i Aarene 1883, 1887, 1891 og 1896 afholdt fire Verdenskonferencer i ovennævnte Bygning".

Hav Tillid til Gud.

Ej svigter Herren dem, som tror og beder,
Men som en kjærlig Fader leder dem,
Og tidt igjennem Trængsler han bereder
Den Vej, som netop fører til ham hjem.

Naar kun vi Modgang for os ser og ghjer,
Og Verden synes kold som Nordens Pol,
Da vid, at bag de mørke Skyer lyser
En kjærlig Faders Afsyn som en Sol.

Og som en Sol han sender Lys og Barme
Og Haabets Straaler til bekymret Bryst;
Han vil kun lutre — siden sig forbarme
Og efter Stormen gjøre Alting lyst.

Ihi alle Ting vil tjene dem tilgode,
Som her i Tro og Sandhed elske Gud;
Han hjalp i Nøden altid dem, som tro'de
Og ydmygt søgte ham og holdt hans Bud.

Og han har jagt: Mon nogen jordisk Fader
Vil give Barnet Sten, som mangler Brød —
Saaledes Gud ejheller den forlader,
Som tillidsfuld ham søger i sin Nød.

C. C. A. Christensen.

Udsterne skulde i deres Besøg blandt de Hellige opmuntre dem til at ihukomme deres Bønner regelmæssigt; dersom de finde nogle Familier, som ere uefterrettelige med denne Pligt, er det ikke upasfende at paaminde dem om Nødvendigheden af denne Gudsdyrkelse og, medens de nyde Godt af deres Gjæstfrihed, udbede sig det Privilegium at bede med dem og derved vise et godt Eksempel

I n d h o l d.

Tale af Præsident Wilford Woodruff 81 Red. Anm. Hvorledes Evangeliets Betsignelser erholdes 89 Afsløsning og Beskikkelse..... 90		En Skrivelse fra det første Præsidentskab 90 Klassisk Religion 92 Kirklund Tempel 95 Hav Tillid til Gud 96
--	--	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).

1896.